ABDURRAHÎM-İ ASTAHRÎ

Evliyânın büyüklerinden. İsmi, Abdürrahîm-i Astahrî olup, künyesi Ebû Ömer'dir. Doğum ve vefât târihleri kat'î olarak belli olmamakla beraber, hicrî dördüncü asrın ilk yarısında yaşadığı bilinmektedir, ilim öğrenmek için, Hicaz, Irak, Şam ve başka yerlere seyahatler yaptı. Ruveym bin Ahmed, Sehl bin Abdullah-ı Tüsterî ve başka büyük zâtlarla görüşüp kendilerinden ilim öğrendi. Hâlini gizlerdi. Dâima neş'eli görünürdü. Ba'zan kıymetli elbiseler giyip, avlanmak için ormana giderdi. Av köpekleri ve güvercinleri vardı. Bir defasında, ava çıkmıştı. Bir kimse, gizlice kendisini ta'kib etti. Gördü ki, bir dağın arkasına varınca köpekleri saldı. Kendisi Allahü teâlâyı zikretmekle meşgûl oldu. Kendisini tâkib eden kimse diyor ki, "Zikre başladığı zaman, dağ, zikir sesi ile doldu. Ben anladım ki, o dağda bulunan taşlar, ağaçlar ve vahşî hayvanlar, onun zikrine iştirâk etmektedir."

Abdürrahîm-i Astahrî hazretleri dünyâya kıymet vermezdi. Dünyâ malı toplamazdı. Babasından kalan yirmibin akçenin, onbinini insanlara dağıttı. Kalan onbin akçeyi de bir torbaya koydu. Bir gece, evinin damına çıktı. Bu torbada bulunan akçeleri, avuç avuç etrâfa serpti. Kendisine de, ekmek ve bakla almak için çok az miktar bıraktı. Yerler hep akçe oldu. Öyle ki, sabah olunca herkes, o gece gökten akçe yağdı zannettiler. Abdürrahîm-i Astahrî (radıyallahü anh), kendisi için bir şey istemezdi. Evinde bir sığır derisi vardı. Onun üzerinde istirahat ederdi. Günlerce yemek yemezdi. Bir zaman Abadan'a gitti. Ramazân ayı idi. Orada yirmibir gün kaldı. Halk kendisine iftar için ba'zı yemekler getirirlerdi. Sabah olunca, bu yemeklerin aynen durduğunu görürlerdi. Bu hâli gören Abadanlılar kendisini çok sevdiler. Abdürrahîm hazretleri, halkın bu muhabbetini görünce, meşhûr olmaktan korkup Abadan'dan çıktı. Sehl bin Abdullah-ı Tüsterî'nin ziyâretine gitti. Sehl-i Tüsterî (radıyallahü anh), kendisi için hangi yemeği pişirmelerini arzu ettiğini sordu. "Ekşili yemek pişirsinler" dedi. Yemek pişirilip, iftarda getirildi. Bu sırada, kapıya bir fakîr gelip, Allah rızâsı için yiyecek bir şeyler istedi. Abdürrahîm (radıyallahü anh), yemeğin o fakîre verilmesini söyledi. Yemek, çömleği ile fakîre verildi. Onlar da su ile iftar ettiler. İkinci ve üçüncü gün de aynen böyle oldu. Sonra, oradan ayrılıp giderken bir kimse gördü. Suyun kenarına oturup, elinde bulunan ekmeği suya banarak yiyordu. O kimse, Abdürrahîm'i (radıyallahü anh) da'vet etti. Beraberce ekmeği suya batırıp yediler.

Ruveym bin Ahmed (radıyallahü anh) diyor ki, "Likam dağında çok velîlerle sohbet ettik. Abdürrahîm'den daha sabırlı kimse görmedim."

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□

1) Nefehât-ül-üns terc. sh. 284